

Z., dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sygn. akt (...)

ORZECZENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. w składzie:

Przewodniczący: radca prawny R. P.
Członkowie: radca prawny E. S.
                                      radca prawny R. O.

Protokolant: A. N.

na posiedzeniu w dniu 28 kwietnia 2017 r. w siedzibie Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. przy ul.(...), po rozpoznaniu sprawy z wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego B. P.-W. z dnia (...)r., sygn. akt (...) o ukaranie radcy prawnego W.M.PESEL(...), obwinionego o to, że:

naruszył art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., wykonując czynności zawodowe bez wymaganej rzetelności i staranności poprzez sporządzenie i złożenie w imieniu powoda A.K. w Sądzie Najwyższym Izbie Cywilnej skargi z dnia (...) o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia (...)r., której uzasadnienie nie zawierało jakichkolwiek rozważań dotyczących przyczyn niewniesienia skargi kasacyjnej poza okolicznością upływu terminu do jej wniesienia, zastąpił skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, która przysługiwała od prawomocnego wyroku Sądu II instancji, wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wykazał się niezrozumieniem tej instytucji i sporządził przedmiotową skargę sprzecznie z zasadami profesjonalizmu.

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 233) w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, uchwalonego Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 65 ust 1 pkt 1 oraz art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, (Dz. U. z 2016 poz. 233) w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

ORZEKA

1. Uznaje obwinionego radcę prawnego W. M. za winnego tego że:
naruszył art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., wykonując czynności zawodowe bez wymaganej rzetelności i staranności poprzez sporządzenie i złożenie w imieniu powoda A. K. w Sądzie Najwyższym Izbie Cywilnej skargi z dnia(...) r. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia (...)r., której uzasadnienie nie zawierało jakichkolwiek rozważań dotyczących przyczyn niewniesienia skargi kasacyjnej poza okolicznością

upływu terminu do jej wniesienia, zastąpił skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środkiem zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, która przysługiwała od prawomocnego wyroku Sądu II instancji, wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wykazał się niezrozumieniem tej instytucji i sporządził przedmiotową skargę sprzecznie z zasadami profesjonalizmu tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 233) w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, uchwalonego Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

2. Za przewinienie opisane w pkt 1) orzeczenia, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, wymierza obwinionemu radcy prawnemu W. M. karę upomnienia;

3. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. obciąża w całości obwinionego radcę prawnego W. M. kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie (...) i nakazuje ściągnąć należną sumę na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. w razie braku dobrowolnej wpłaty.

Członek	Przewodniczący	Członek
(...)	(...)	(...)

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia przysługuje stronom odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Z. w terminie 14 dni od daty doręczenia uzasadnienia, sporządzonego na wniosek stron.

UZASADNIENIE

W dniu (...) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. w sprawie R.D.(...)wniósł, na podstawie art. 681 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 233 ze zmianami), do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego o ukaranie radcy prawnego W. M., wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. pod nr (...), obwinionego o to, że naruszył art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego Uchwała nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. (zwane w dalszej części KERP) w ten sposób, że wykonując czynności zawodowe bez wymaganej rzetelności i staranności, poprzez sporządzenie i złożenie w imieniu powoda A.K. w S.N(...)z dnia (...) o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku (...) w G. z dnia (...) r., której uzasadnienie nie zawierało jakichkolwiek rozważań dotyczących przyczyn niewniesienia skargi kasacyjnej poza okolicznością upływu terminu do jej wniesienia, zastąpił skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, która przysługiwała od prawomocnego wyroku Sądu II instancji oraz, że wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wykazał się niezrozumieniem tej instytucji i sporządził ją sprzecznie z zasadami profesjonalizmu, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. Z 2016 r. poz. 233) w zw. z art. 6 KERP. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o wymierzenie radcy prawnemu W. M. kary nagany, o której mowa w art. 65 ust. 1 pkt 2 cytowanej wyżej ustawy o radcach prawnych.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

S N pismem z dnia (...) r., stosownie do treści przepisu art.3986 § 4 k.p.c. w związku z art. 42412 k.p.c. zawiadomił Krajową Radę Radców Prawnych, że – postanowieniem z dnia (...) r., sygn.akt (...) odrzucił, wniesioną przez radcę prawnego W.M. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku S(...) w G. z dnia (...). w sprawie o sygn.akt (...). W uzasadnieniu przedmiotowego postanowienia S N wskazał, że skarga ta podlegała odrzuceniu na podstawie art.4248 § 2 k.p.c. Nadto Sąd ten wskazał, że od zaskarżonego orzeczenia powód miał możliwość wniesienia skargi kasacyjnej, z której nie skorzystał, gdyż - jak wskazano w uzasadnieniu rozpatrywanej skargi - „wszelkie zwyczajne środki prawne (apelacja) zostały wykorzystane, a termin do wniesienia kasacji minął” Uzasadnienie skargi nie zawierało ponadto jakichkolwiek rozważań dotyczących przyczyn niewniesienia skargi kasacyjnej poza okolicznością upływu terminu do jej wniesienia. W istocie, zdaniem S N, pełnomocnik skarżącego, który reprezentował go również w sprawie, w której zostało wydane zaskarżone orzeczenie zastąpił skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, która przysługiwała od prawomocnego wyroku Sądu II instancji. S N uznał również, że autor wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wykazał się nie zrozumieniem tej instytucji. Ponadto S N uznał, iż skarga ta została sporządzona sprzecznie z zasadami profesjonalizmu.

W/w zawiadomienie S N zostało przekazane Dziekanowi Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. przy piśmie Wiceprezesa Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia(...)r. (wpływ do biura OIRP w Z. w dniu (...)).

dowód: - pismo (sygnalizacja) SN (...) z dnia (...)r. sygn. akt(...)

- postanowienie S N z dnia (...) r. sygn. akt (...) o odrzuceniu skargi wraz z uzasadnieniem – (...)

Odnosząc się do zawiadomienia S N, w wykonaniu zobowiązania Dziekana Rady OIRP w Z. radca prawny W. M. w piśmie z dnia (...) r. szczegółowo wyjaśniając, co legło u podstaw wniesienia tej skargi stwierdził - nie kwestionując zasadności postanowienia S N o odrzuceniu skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - iż nieporozumieniem jest obciążanie go w jakikolwiek sposób odpowiedzialnością za nieprzygotowanie skargi kasacyjnej do której wniesienia nie był nigdy zobowiązany. Zgodnie ze zleceniem i ustanowieniem go pełnomocnikiem z urzędu wykonał obowiązek przygotowania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Dodał, że w tej sytuacji nie może ponosić odpowiedzialności za ewentualne nieprzygotowanie skargi kasacyjnej, gdyż nie miał takowego zlecenia od kogokolwiek i nie był ani pełnomocnikiem z wyboru ani pełnomocnikiem z urzędu dla przygotowania tej skargi. Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przygotował zgodnie z powołaniem go na pełnomocnika z urzędu.

dowód: - pismo radcy prawnego z dnia (...). wraz z załącznikami, k. (...)

Postanowieniem z dnia (...). (sprawa o sygn. (...)) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął z urzędu dochodzenie w sprawie sygnalizacji S N przeciwko radcy prawnemu W. M. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Postanowienie zostało doręczone radcy prawnemu w dniu 31 października 2016 r.

Następnie, pismem z dnia (...)r., doręczonym radcy prawnemu W. M. w dniu (...)r., został on wezwany do stawienia się przez Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego celem przesłuchania w przedmiotowej sprawie.

Radca prawny W. M. stawiał się na przesłuchaniu w dniu (...)r. i korzystając z prawa wynikającego z art. 300 k.p.k. osobiście, do protokołu, złożył wyjaśnienia w sprawie oraz ustosunkował się do podnoszonych w sygnalizacji S N okoliczności. W toku składanych wyjaśnień oświadczył, że w całości podtrzymuje swoje pisemne wyjaśnienia z dnia (...)r. złożone w sprawie, które w całości sporządził na podstawie dokumentów do nich załączonych. Stwierdził również, że nie widzi nawet najdrobniejszego błędu w swoim działaniu i postępowaniu jako radcy prawnego. Wiąże to z tym, że jego klient p. A.K., którego był pełnomocnikiem z urzędu, był na każdym etapie postępowania informowany, nie tylko ustnie ale i pisemnie, o szansach i rokowaniach na powodzenie środków prawnych stosowanych w jego sprawie. Wyjaśniając dalej radca prawny wskazał, że zanim sprawa trafiła do niego miała bardzo długą historię wywodzącą się z prawomocnego wyroku S O w K. z 1999 r., stąd też z oczywistych przyczyn jego rola jako pełnomocnika z urzędu musiała się skupić na działaniach związanych z wykonaniem tego wyroku. Zdaniem radcy prawnego z oczywistych przyczyn nie miał żadnych uprawnień do podnoszenia zarzutów o charakterze merytorycznym co do treści tego wyroku, gdyż termin do posłużenia się jakimikolwiek środkami prawnymi dawno minął. Nie służyła ani kasacja, ani apelacja, ani skarga o wznowienie postępowania w tej sprawie a zarzuty klienta dotyczy przede wszystkim nieprawidłowości związanych z w/w wyrokiem. Wobec powyższego wytłumaczył stan faktyczny i stan prawny klientowi co do tego wyroku. Powiadomił również klienta bardzo precyzyjnie i dokładnie o szansach powodzenia apelacji w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Sąd Rejonowy w niewielkiej części żądanie klienta uwzględnił. Radca prawny na żądanie klienta złożył apelację w dniu (...)r. S(...)w G. ją rozpoznał i wyrokiem z

dnia (...)r. (sygn. akt (...)) oddalił apelację w części. Radca prawny dodał, iż szczegółowo, ustnie oraz pisemnie w dniu (...)r., powiadomił klienta (pismo to klient odebrał w dniu (...)r.), po otrzymaniu w dniu(...) w/w wyroku wraz z uzasadnieniem, jakie środki odwoławcze mu nie służą. Zgodnie z obowiązkiem poinformował klienta, że służy mu prawo wniesienia skargi kasacyjnej w terminie 2 miesiące licząc od dnia 29 stycznia 2015 r. Nie mając żadnej reakcji klienta na pismo z dnia (...). radca prawny uznał, że sprawa dla niego jako pełnomocnika z urzędu jest definitywnie zakończona. Z późniejszych informacji radca prawny dowiedział się, że klient starał się o ustanowienie go pełnomocnikiem z urzędu dla sporządzenia kasacji. Klient się do niego jednak nie zgłosił przez okres kilku miesięcy i w momencie, gdy przyszedł po poradę to upłynął ustawowy termin do złożenia kasacji. W odpowiedzi na nalegania klienta poinformował go, iż jedyną teoretyczną możliwością jest złożenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W trakcie przesłuchania radca prawny W. M., na pytanie Zastępcy Rzecznika odpowiedział, że oczywiście przeanalizował przesłanki kodeksowe do złożenia takiej skargi. Odnosząc się zaś do poszczególnych zarzutów S N zawartych w postanowieniu z dnia (...). podał, co następuje:

- co do zarzutu S N, że od zaskarżonego orzeczenia powód miał możliwość wniesienia skargi kasacyjnej, z której nie skorzystał, gdyż jak wskazano w uzasadnieniu rozpatrywanej skargi „wszelkie zwyczajne środki prawne (apelacja) zostały wykorzystane, a termin do wniesienia kasacji minął” radca prawny wyjaśnił, że nie złożył kasacji bo nie był do tego umocowany ani przez klienta ani z urzędu;

- co do zarzutu S N, że uzasadnienie skargi nie zawiera jakichkolwiek rozważań dotyczących przyczyn niewniesienia skargi kasacyjnej poza okolicznością upływu terminu do jej wniesienia radca prawny wyjaśnił, że nie widział powodów do ich podawania, gdyż termin do kasacji minął;

- co do zarzut S N, że w istocie pełnomocnik skarżącego, który reprezentował go również w sprawie, w której zostało wydane zaskarżone orzeczenie zastąpił skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, która przysługiwała od prawomocnego wyroku Sądu II instancji radca prawny wyjaśnił, że nic takiego nie nastąpiło, gdyż stanowisko S N byłoby poprawne, gdyby w terminie kasacji wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia;

- co do zarzut SN w przedmiocie stwierdzenia, że wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wykazał się nie zrozumieniem tej instytucji radca prawny wyjaśnił, że nie widzi swojego błędu, gdyż przepisy k.p.c. dotyczące wniesienia tej skargi nie stwierdzają, iż skarga ta nie służy w wypadku nie wniesienia kasacji;

- co do zarzutu S N dotyczącego sporządzenia skargi sprzecznie z zasadami profesjonalizmu radca prawny wyjaśnił, że według jego oceny w skardze podał wszystkie ustawowe przesłanki wniesienia tego nadzwyczajnego środka.

Odpowiadając na pytanie Zastępcy Rzecznika, o przyczyny zmiany stanowiska co do oceny treści postanowienia SN z dnia (...)r. radca prawny W.M. wyjaśnił, iż nie zmienił tego stanowiska, podkreślając jednocześnie, że w pierwszej kolejności jego obowiązkiem było poinformowanie klienta o wszystkich, chociażby o teoretycznych, możliwościach zaskarżenia niekorzystnego rozstrzygnięcia. Radca Prawny stwierdził również, że całą instytucję skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia starał się poznać przed jej sporządzeniem. Nadto wskazał, że gdyby nie napisał skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego orzeczenia odpowiadałby za niewykorzystanie możliwości wykorzystania tej instytucji.

Odpowiadając na pytanie Zastępcy Rzecznika czy skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy wnosić zawsze, radca prawny wyjaśnił, że jego zdaniem klient ma zawsze prawo do wyczerpania wszelkich możliwości wzruszenia niekorzystnego dla niego orzeczenia i wskazał, że w tej sytuacji był zobligowany żądaniem klienta do złożenia skargi. Ponadto wyjaśnił że wie, iż ma prawo odmówić sporządzenia środka zaskarżenia i w tej sprawie nie skorzystał z tego prawa, gdyż uważał, że przepisy dotyczące tej skargi nie wykluczają jej wniesienia bez wyczerpania postępowania kasacyjnego. Dodał, że istnieją sytuacje wyjątkowe, w których klient nie miał możliwości sporządzenia skargi kasacyjnej. Wyjaśnił również, że tej wyjątkowej sytuacji nie wskazał w skardze bo wystarczył mu fakt, że skarga kasacyjna nie została w terminie wniesiona.

dowód: - postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...)r., sygn. (...)k. (...)

- potwierdzenie doręczenia radcy prawnemu postanowienia, k. (...)

- protokół wyjaśnień radcy prawnego, k.(...)

W dniu (...)r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał i ogłosił radcy prawnemu W. M. postanowienie o przedstawieniu zarzutów. W przedmiotowym postanowieniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przedstawił radcy prawnemu zarzut, naruszenia art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez to, że wykonując czynności zawodowe bez wymaganej rzetelności i staranności polegające na sporządzeniu i złożeniu, w imieniu powoda A. K. w S N(...) skargi z dnia (...)o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku S O w G. z dnia (...) r., w sprawie o sygn.akt (...), z powództwa A. K., która to postanowieniem SNz dnia(...), sygn.akt(...) została odrzucona. Od zaskarżonego orzeczenia bowiem powód miał możliwość wniesienia skargi kasacyjnej, z której nie skorzystał, gdyż - jak wskazano w uzasadnieniu rozpatrywanej skargi - „wszelkie zwyczajne środki prawne (apelacja) zostały wykorzystane, a termin do wniesienia kasacji minął”. Ponadto radca prawny sporządził uzasadnienie skargi, które - mimo obowiązku - nie zawierało jakichkolwiek rozważań dotyczących przyczyn niewniesienia skargi kasacyjnej poza okolicznością upływu terminu do jej wniesienia. W istocie jako pełnomocnik skarżącego, który reprezentował go również w sprawie, w której zostało wydane zaskarżone orzeczenie radca prawny zastąpił skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, która przysługiwała od prawomocnego wyroku Sądu II instancji, a wnosząc przedmiotową skargę wykazał się niezrozumieniem tej instytucji oraz sporządził ją sprzecznie z zasadami profesjonalizmu tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 233) w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W dniu (...)r. radca prawny W.M. przesłuchiwany w charakterze obwinionego oświadczył, że podtrzymuje swoje wyjaśnienia złożone podczas przesłuchania w dniu (...)r. w całości i dodał, iż od strony merytorycznej nie widział żadnych podstaw i nie widzi do dnia dzisiejszego by pozbawiać go wynagrodzenia za przygotowanie skargi, co uczynił S N, bo skarga w jego ocenie była przygotowana prawidłowo. Jego zdaniem stwierdzenie, iż upłynął termin do wniesienia skargi kasacyjnej jest całkowicie wystarczające do tego by stwierdzić, że nie można przygotować kasacji. Termin jest dwumiesięczny i jeżeli zostanie przekroczony to nie ma prawnej możliwości, żeby kasację przyjąć. Zgodnie z oświadczeniem klienta, którego radca

prawny nie sprawdzał, zwracał się on do Sądu i izby radców prawnych o przyznanie pełnomocnika z urzędu, jednak odpowiedzi nie otrzymał. W dacie, gdy klient zgłosił się do radcy prawnego było już po terminie do wniesienia kasacji. W związku z tym poinformował klienta, że jedyną możliwością prawną jest wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem i od razu poinformował klienta, że szanse na uwzględnienie skargi są mikroskopijne. Klient miał się upierać, że koniecznie chce aby tę skargę przygotować. Radca prawny pouczył go, że powinien się zwrócić do Sądu o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, który mógłby taką skargę sporządzić. Klient się zwrócił i Sąd przyznał mu pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego W. M..

Zdaniem radcy prawnego klient powinien był, jeżeli nie zgadzał się z prawomocnym orzeczeniem zwrócić się o pisanie kasacji. O tym radca prawny miał poinformować klienta i szczegółowo mu wyjaśnić, co ten ma robić by kasację napisać. Dowodem na to, zdaniem radcy prawnego, jest pismo z dnia r. Radca prawny W.M. podkreślił klientowi, że niewniesienie kasacji w terminie 2 miesięcy powoduje utratę tego prawa dla strony. Wobec powyższego radca prawny nie widzi żadnego swojego zawinienia w okoliczności, że nie została przygotowana kasacja. Według niego nie było żadnej potrzeby wyjaśniania w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie niezgodności z jakich przyczyn termin upłynął. Radca prawny nie miał żadnej dokumentacji, która by wskazywała czy zawinił klient czy sąd do którego zwracał się o ustanowienie pełnomocnika. W tej sytuacji wykorzystał jedyny środek jaki pozostał na żądanie klienta.

Składając dalsze wyjaśnienia w toku przesłuchania w charakterze obwinionego radca prawny W. M., na pytania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego podał, że oczywiście przeanalizował przesłanki kodeksowe do złożenia takiej skargi i nie uważa, że popełnił jakiegokolwiek błąd. Wyjaśniając w jaki sposób obwiniony radca prawny interpretował art. 4245 § 1 pkt. 5) k.p.c, tj. obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 4241 § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi podał, że przekroczenie terminu jest w jego ocenie powodem całkowicie wystarczającym do niemożności przygotowania skargi kasacyjnej przez stronę - to jest przesłanka wystarczająca. Odnosząc się po poszczególnych zarzutów S N zawartych w postanowieniu z dnia(...) r. radca prawny podtrzymał swoje wyjaśnienia z dnia 25 listopada 2016 r. z tym zastrzeżeniem, że nie zgadza się z odrzuceniem skargi i nie przyznaniem wynagrodzenia.

Na pytanie Zastępcy Rzecznika o przyczynę zmiany stanowiska co do oceny treści postanowienia S N z dnia (...). radca prawny wyjaśnił, że nie zgadza się ze stanowiskiem S N. i nie przyznaje się do zarzucanego czynu.

dowód: - postanowienie o przedstawieniu zarzutów, k. (...)

- protokół przesłuchania obwinionego, k. (...)

Na rozprawie w dniu (...)r., radca prawny W.M. przyznał się do zarzucanego mu czynu. Jednocześnie nie przyznał się do winy, gdyż – jego zdaniem - brak jest w przedmiotowej sprawie zawinienia z jego strony. Według obwinionego radcy prawnego nieprzyznanie się do winy spowodowane jest przyczyną o charakterze niezależnym i obiektywnym polegającą na tym, że S N, który jest przeciążony pracą, usiłuje w sposób sztuczny ograniczyć prawo stron do dochodzenia swoich racji i przerzucić ciężar odpowiedzialności na grupę zawodową min. radców prawnych po to, by ograniczyć liczne skargi, jakie do niego wpływają. Dodał, że S N dąży do rzeczy nie przewidzianych przez prawo tj. do podwójnego karania za tą samą cechę,

gdyż immamentną cechą każdego procesu, jest odpowiedzialność za jego wynik. Wskazał również, że strona, w tym także pełnomocnik, jest ostatecznie faktycznie karana mimo, że nie jest to kara formalna, kosztami procesu lub odmową przyznania kosztów procesu. Powinnością radcy prawnego – zdaniem obwinionego - jest poinformowanie strony o wszelkich nawet hipotetycznych i mających znikome szanse środkach zaskarżenia. Stwierdził ponadto, że jego obowiązkiem było wykonanie zlecenia gdyż, został wskazany na pełnomocnika z urzędu przez Sąd. Nie wolno mu zatajać przed klientem nawet hipotetycznej szansy skarżenia rozstrzygnięcia. Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sporządził na wyraźne żądanie klienta, gdyż nie wolno mu odmawiać nawet jeśli szanse są minimalne. Dodał, że w jego ocenie samo przekroczenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej stanowi podstawę do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i nie ma konieczności szczegółowego wyjaśniania w tym zakresie. Nawet błędy nie dają żadnej podstawy do ukarania go dyscyplinarnie, zaś hipotetyczny stopień jego zawinienia jest znikomy. Mając powyższe na uwadze obwiniony wniósł o umorzenie postępowania dyscyplinarnego. Dodał, że nie uznaje swojego zawinienia i nie powinienem być karany, bo wykonywał swoją pracę.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że całe postępowanie w niniejszej sprawie i dzisiejszy wywód obwinionego świadczy o niezrozumieniu przez niego istoty skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia a przede wszystkim treści przepisu 4245 kpc w zakresie pkt.5. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł także o ukaranie radcy prawnego karą nagany, tak jak we wniosku o ukaranie.

Obwiniony podtrzymał swoje stanowisko i wniósł o umorzenie postępowania, podnosząc iż stopień jego zawinienia w tych okolicznościach sprawy jest znikomy

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Zgodnie z art. 3 ust 2 cytowanej wyżej ustawy o radcach prawnych radca prawny wykonuje zawód ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego. Z kolei, zgodnie z art. 64 ust. 1 tej ustawy, radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego oraz za czyny sprzeczne ze ślubowaniem radcowskim lub zasadami etyki radcy prawnego. Zgodnie zaś z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu z chwili wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego W. M., radca prawny mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Wykonując swój zawód, radca prawny powinien być m.in. staranny w stopniu kwalifikowanym, a więc odpowiadającym zawodowemu charakterowi jego działalności. Nie ulega wątpliwości, że prowadząc w imieniu klienta każdą sprawę radca prawny jest przede wszystkim zobligowany do przestrzegania wymogów ustalonych przepisami prawa oraz zasadami wskazanymi w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego. Uchybienie temu obowiązkowi, którego skutkiem w niniejszej sprawie jest sporządzenie i złożenie w imieniu powoda A. K.w SN (...)skargi z dnia (...) o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku SO w G. z dnia (...)r., sygn. akt (...) z pominięciem elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5) k.p.c., tj.: że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych

nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono, stosując art. 4241 § 2 k.p.c. że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi z pewnością narusza zasady obowiązujące profesjonalnego pełnomocnika, skoro działa on jako podmiot kwalifikowany, dysponujący wymaganą od niego wiedzą prawniczą.

Obwiniony radca prawny W. M. swoim postępowaniem naruszył zasady wskazane w Kodeksie Etyki Radcy

Obwiniony radca prawny W.M. przyznał się do zarzucanego mu czynu, nie uznając jednak swojej winy. Nie mniej jednak sąd dyscyplinarny ustalając stan faktyczny sprawy dokonał analizy całego materiału dowodowego, co pozwoliło na pełne i nie budzące wątpliwości odtworzenie wszystkich zdarzeń będących przedmiotem rozpoznania.

Zdaniem Sądu Dyscyplinarnego, przeprowadzone czynności w toku prowadzonego postępowania i zebrane dowody w pełni potwierdzają, że swoim działaniem radca prawny W. M. wyczerpał przesłanki z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Poza sporem bowiem w przedmiotowej sprawie jest to, że kodeks postępowania cywilnego w art. 4245 § 1 wymienia niezbędne elementy konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zaś radca prawny sporządził i złożył w imieniu powoda A. K. w SN (...) skargi z dnia (...)r. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku S O w G.z dnia (...), sygn. akt (...) z pominięciem elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5) k.p.c., czym naruszył zasady Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, wykonując czynności zawodowe bez wymaganej rzetelności i staranności.

Powyżej określone uchybienie zostało jednoznacznie wskazane w uzasadnieniu postanowienia S N z dnia(...)r. w przedmiocie odrzucenia w/w skargi, któremu to postanowieniu Sąd dał wiarę.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że zgodnie z treścią art. 4245 § 1 pkt 5 k.p.c. niezbędne jest wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było nie jest możliwe, jeżeli zaś skargę wniesiono na podstawie art. 424¹ § 2 KPC – wykazanie, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi. Przez użyte w przepisie pojęcie „wykazanie” należy rozumieć udowodnienie. S N w swoich rozważaniach wielokrotnie uznawał, że wymaganie przewidziane w art. 4245 § 1 pkt 5 k.p.c. nie jest spełnione, jeżeli skarżący, bez przeprowadzenia analizy prawnej w zakresie możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, ogranicza tę część skargi do stwierdzenia, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje skarga kasacyjna. Obciążający skarżącego obowiązek wykazania, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończące postępowanie jest wykazanie, a nie jedynie wskazanie, przytoczenie czy uwiarygodnienie, że jego wzruszenie w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżący powinien więc dowieść istnienia tej przesłanki w drodze należytego uzasadnionego wyводу prawnego. Spełnienie wymagania, określonego w art. 4245 § 1 pkt 5 in fine k.p.c. polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej, poprawnej jurydycznie argumentacji przedstawiającej jakie podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjne wolności albo prawa człowieka zaskarżone prawomocne orzeczenie narusza i wskazaniu na czym polegała obraza przepisów

(przepisu) mających podstawowe znaczenie dla ich ochrony (tak. m.in. postanowienie SN z: 09.02.2012 r., I CNP 41/11; z 22.06.2012r., V CNP 94/11; z 24.07.2008r., I CNP 50/08; z 18.04.2012 r., I CNP 68/11; z 11.05.2012r., I CNP 1/12; z 08.10.2014r., IV CNP 16/14; z 08.10.2014r., II CNP 22/14; z 07.11.2014r., IV CNP 27/14, z 11.08.2005r. I CNP 5/05; z 29.08.2012r., IV CNP 29/12 i inne). Mając powyższe na uwadze Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, iż twierdzenia obwinionego radcy prawnego W. M. że samo przekroczenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej stanowi podstawę do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i nie ma konieczności szczegółowego wyjaśniania w tym zakresie są niewystarczające i nie wyczerpują wymogów określonych przepisami prawa i ukształtowanych dotychczas przez S N.

Również wyjaśnienia złożone przez radcę prawnego w toku postępowania w pełni potwierdzają zasadność orzeczenia wydanego przez S N. Wątpliwości Sądu Dyscyplinarnego nie budziła również wartość dokumentów zaliczonych w poczet materiału dowodowego, ujawnionego na rozprawie, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Sąd przyznał im pełną dowodową.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd dyscyplinarny nie miał wątpliwości, że obwiniony radca prawny W. M. dopuścił się oczywistego uchybienia swoim obowiązkom, gdyż wykonywał czynności zawodowe bez wymaganej rzetelności i sprzecznie z prawem, przez co naruszył przepisy art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Na podstawie przeprowadzonych czynności dowodowych i materiałów zebranych w sprawie, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż swoim działaniem radca prawny W. M. wyczerpał przesłanki przewinienia dyscyplinarnego wskazane w art. 64 ust.1 pkt. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w ten sposób, że sporządził i złożył w S N(...) skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku S O w G.z dnia (...)r., sygn. akt (...) z pominięciem elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5) k.p.c.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że wymierzona radcy prawnemu W. M. kara upomnienia będzie adekwatna do stopnia winy radcy prawnego. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę dotychczasowe wieloletnie wykonywanie zawodu przez radcę prawnego oraz brak podobnych przewinień radcy prawnego w przeszłości. Zdaniem Sądu wymierzona kara jest karą wystarczającą i odpowiednią oraz spełnia swoją funkcję w zakresie prewencji oraz jest środkiem dopingującym do wzmożenia staranności przy wykonywaniu zawodu radcy prawnego i służącym zapobieżeniu popełnieniu podobnych przewinień w przyszłości. Mając powyższe na uwadze sąd dyscyplinarny uznał, że wnioskowana przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego kara nagany będzie w tym przypadku zbyt surowa.

Niejako na marginesie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że odpowiedzialność obwinionego radcy prawnego W. M. dotyczy nieprawidłowego sporządzenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a nie - jak błędnie uważa obwiniony – niewniesienia skargi kasacyjnej.

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd wydał na podstawie art. 706 ust 1 i ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2016r., poz. 233) w związku z § 1 ust. 1 pkt 1) uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia

wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego. Na powyższe koszty składają się: kwota (...)zł tytułem ryczałtu na podstawie uchwały Nr 558/IX/2015 Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w sprawie ustalenia wysokości

wynagrodzenia dla Przewodniczącego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Z.oraz członków tego Sądu, kwota(...) zł tytułem kosztów administracyjnych związanych z działalnością tego Sądu oraz kwota (...)zł tytułem kosztów korespondencji w sprawie.

Członek

Przewodniczący

Członek